

עמ"ת 36665/11/22 - מדינת ישראל נגד סלימאן אלפראחנה (עציר) תושב איו"ש

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

עמ"ת 36665-11-22 מדינת ישראל נ' אלפראחנה

עמ"ת 36698-11-22 מדינת ישראל נ' צלאחאת

לפני כבוד השופט דורון חסדאי

העוררת

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד שירן ג'ובני

נגד

המשיב בעמ"ת 36665-11-22 סלימאן אלפראחנה (עציר) תושב איו"ש

ע"י ב"כ עוה"ד רמזי סקיס

המשיב בעמ"ת 36698-11-22 אימן צלאחאת (עציר) תושב איו"ש

ע"י ב"כ עוה"ד חאלד סואלחי

החלטה

רקע כללי בתמצית

1. לפניי שני עררים שנדונו במאוחד.
2. עניינו של עמ"ת **36665-11-22** בהחלטת בית משפט השלום מיום 16.11.22 (כבוד השופט מ' הרט-ריץ) במ"ת 15244-11-22, שבגדרה הורה על שחרורו של המשיב בתנאים כמפורט בעמ' 5 לפרוטוקול.
3. עניינו של עמ"ת **36698-11-22** בהחלטת בית משפט השלום מיום 16.11.22 (כבוד השופט מ' הרט-ריץ) במ"ת 44357-10-22, שבגדרה הורה על שחרורו של המשיב בתנאים כמפורט בעמ' 9 לפרוטוקול.
4. כתב האישום שהוגש כנגד המשיב בעמ"ת **36665-11-22** מייחס לו ביצוע עבירות של כניסה לישראל או ישיבה בה שלא כחוק, חבלה במזיד ברכב, גניבת רכב, ללא רישיון נהיגה ונהיגת רכב ללא ביטוח. בד בבד הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים. המשיב נעדר עבר פלילי.
5. כתב האישום שהוגש כנגד המשיב בעמ"ת **36698-11-22** מייחס לו ביצוע עבירות של כניסה לישראל או ישיבה בה שלא כחוק, פריצה ברכב בכוונה לגנוב, גניבת רכב ונהיגת רכב ללא רישיון נהיגה. בד בבד הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים. המשיב נעדר עבר פלילי.
6. דיון בעניינם של שני המשיבים התקיים (בנפרד) בבית משפט השלום ביום 16.11.22.
7. בא-כוח המשיב **צלאחאת** הסכים בדיון לקיומן של ראיות לכאורה וציין כי מדובר בנאשם צעיר, יליד שנת 2001, שאין לו רישום פלילי, ובית המשפט נתבקש להורות על שחרורו בתנאים. הוצג לפני בית המשפט כערב מר קלאודיו ולדקוסקי, תושב ישראל (ר' עמ' 8 לפרוטוקול).
8. בא-כוח המשיב **אלפראחנה** ציין בדיון כי לאחר שעין בחומר החקירה הוא מכיר בקיומה של תשתית

ראייתית ראשונית. הוצג כערב חבר משפחה ישראלי, מר נאסר אלג'מאעאת, ובית המשפט נתבקש להורות על שחרורו של המשיב.

9. בית משפט קמא קבע בעניינו של המשיב **צלאחאת**, בין היתר, כי בשים לב לכתב האישום ולעובדה שמדובר במשיב נעדר עבר פלילי ובאירוע אחד שבו היה המשיב לבדו, יש מקום להורות על שחרורו בערבויות מתאימות. בית המשפט התרשם כי הערב, המוכר לו, מכיר את אביו של המשיב והוא מוכן ליטול עליו את המלאכה הנדרשת. בנסיבות אלה, ולפי שעילת המעצר המרכזית היא החשש להימלטות מאימת הדין, מצא בית המשפט כי ניתן להפחית מעוצמת החשש על-ידי קביעת תנאי שחרור: התחייבות עצמית בסך 10,000 ש"ח; ערבות צד ג של ערב ישראלי, שכתובתו תשמש להמצאת כתבי בי-דין למשיב, בסך 10,000 ש"ח; הפקדת מזומן בסך 3,000 ש"ח.

10. בית משפט קמא קבע בעניינו של המשיב **אלפראחנה** כי מדובר במשיב יליד שנת 1996, נעדר עבר פלילי. התייצב באולם בית המשפט חבר של המשפחה אשר הביע נכונות לחתום על ערבות למשיב, והתחייב לדאוג להבאתו לבית המשפט לצורך ניהול ההליך נגדו. עוד תיאר בית המשפט כי למשיב מיוחס מקרה אחד בכתב האישום, שלא נעשה בתחום, ומדובר באירוע שבו היה המשיב לבדו. כן נקבע כי הגם שלא ניתן להקל ראש בעובדה שהמשיב נהג ברכב ללא רישיון וללא ביטוח, במכלול נתוני הבקשה, וכשעילת המעצר המרכזית היא חשש מהימלטות מאימת הדין, הוא איננו סבור כי די בעובדה שהמשיב נהג בלא רישיון כדי להקים עילת מסוכנות בעוצמה מספקת. על-כן, במכלול הנסיבות, מצא בית המשפט כי ניתן להפחית מעוצמת החשש על-ידי קביעת תנאי שחרור הולמים: התחייבות עצמית בסך 10,000 ש"ח; ערבות צד ג של ערב ישראלי, שכתובתו תשמש להמצאת כתבי בי-דין למשיב, בסך 10,000 ש"ח; הפקדת מזומן בסך 3,000 ש"ח.

11. דיון בשני העררים התקיים ביום 17.11.22. באי-כוח הצדדים טענו איש איש כמידתו בתמיכה לעמדת שולחו, כמפורט בעמ' 1-5 לפרוטוקול.

12. בא-כוח **העוררת** טען, בין השאר ובתמצית, בעודו מפנה לפסיקה שונה אשר הומצאה לעיונו של בית המשפט, כי מדובר בתושבי השטחים שנכנסו לישראל ללא היתר, גנבו כלי רכב ועברו עבירות רכוש. הוצגו החלטות של בית משפט מחוזי זה ובתי משפט במחוזות אחרים, אשר בעבירות דומות הורו על מעצרם של הנאשמים עד תום ההליכים. לשיטתו של בא-כוח העוררת נפלה שגגה מלפני בית משפט קמא, אשר התעלם מעילת המסוכנות, שהיא העילה המרכזית ושהעילה של הימלטות מאימת הדין מצטרפת אליה. באשר לעילת ההימלטות מהדין טען בא-כוח העוררת כי בשים לב לעובדה שהמשיבים צפויים לעונש אם יורשעו בדין, היותם תושבי הרשות הפלסטינית טומן בחובו חשש מוחשי להימלטות מהדין, והמוטיווציה להתייצב להליך פוחתת. עוד נטען כי נשקפת סכנה מאנשים שגונבים כלי רכב ועושים הכול כדי להעבירם לשטחי הרשות.

13. בא-כוח המשיב **צלאחאת** טען בין היתר, בקצירת האומר, כי העוררת מנסה לקרוא תיגר על החלטתו של בית המשפט העליון בבש"פ 6766/22 **סעאפין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.11.22). לדבריו יש לבחון אם בעניינו מתקיימת בכלל עילת המסוכנות, וכשבוחנים עילה זו יש להעמיק חקר ולבחון מתי עבירות רכוש יכולות להעמיד עילה מסוג זה (ר' בש"פ 5431/98 **פרנקל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(4) 268 [1998]). עוד גרס בא-כוח המשיב כי העובדה שהעבירה המיוחסת לשולחו כי בגדר "מכת מדינה" אינה מעמידה עילת מעצר כנגדו (ר' בהרחבה בעמ' 1-3 לפרוטוקול).

14. נוסף על כך טען בא-כוח המשיב **צלאחאת** בעניין החשש להימלטות מאימת הדין, והפנה לבש"פ

6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי העובדה שמדובר בתושב השטחים, וקיים חשש להימלטות מאימת הדין, אינה פוטרת את בית המשפט מלבחון אם בכל זאת ניתן לבחון את שחרורו בתנאים שיבטיחו את התייצבותו לדין. לשיטתו גם אם יש חשש כלשהו להימלטות מהדין, יש לבחון את נסיבות המקרה לגופו. בענייננו לא מדובר בעבירה שנעברה בתחום, ומדובר בנאשם צעיר ונטול עבר פלילי (ר' בהרחבה בעמ' 3-4 לפרוטוקול).

15. בא-כוח המשיב **אלפראחנה** תמך בדברי עמיתו. לדבריו אנו נמצאים בהליך מעצר, והשאלה המתבקשת היא אם ניתן לקיימו כאשר המשיב אינו נתון במעצר. לשם כך בית המשפט בוחן את עברו של האדם ופרמטרים נוספים. לדבריו בפרשת **סעאפין** נטרל בית המשפט את מה שנקרא "מכת המדינה" כשיקול דומיננטי עיקרי, בלי הצורך לבחון פרמטרים נוספים. כן נטען כי מדובר במשיב שנעדר עבר פלילי.

16. נציג העוררת המציא לעיונו של בית המשפט את שני **תיקי החקירה**.

17. בתיק נמצא דוח פעולה בעניינו של המשיב **צלאחאת** מיום 23.10.22, שבו נרשם בין השאר כי בפעילות שגרית על כביש 5 לכיוון מזרח הבחין השוטרי ברכב חשוד נוסע לכיוון הכללי של אריאל ללא אורות. השוטרי יצא לבדיקה שגרית וזיהה שאחד החלונות ברכב מנופץ, והחשיד אותו כרכב גנוב. כלשון הדוח: "[...] **סימנתי לו מספר פעמים לעצור בצד אך ללא תגובה כלל** [...] **הפעלתי כחולים וכריזה אך הנ"ל הגביר מהירות לכיוון מזרח** [...] **כיוון כללי אריאל** [...] **פנה ימינה לכיוון עלי זהב פדואל כאשר אני אחריו בקשר עין** [...] **נכנס** [לתוך היישוב פדואל - ד' ח'] **כשאני אחריו עם הפעלת כחולים והפעלת כריזה** [...] **כאשר הוא נכנס ליישוב בשג. נגד כיוון הנסיעה** [...] **הרכב עשה סיבוב ביישוב תוך כדי שאני אחריו** [...] **כאשר ניסה לצאת מהיישוב הבחין כי שער היישוב סגור ונעצר מול השער** [...] **ישירות פרקנו אל החשוד** [...] **שהיה עם כפפות עליו וטלפון נייד** [...] **וביצענו מעצר** [...]".

18. בהודעה מיום 23.10.22 ציין המשיב **צלאחאת** כי הוא מתגורר ליד שכם, כי נכנס לישראל דרך גדר ההפרדה, אין לו אישור כניסה למדינה וכי הוא בא לחפש עבודה בתל-אביב. לדבריו, כשהגיע לתחומי ישראל הוא סימן למכונית ועצר לו אדם ערבי, ולאחר מכן הוא רב איתו כי ביקש כסף, והלה "[...] **הוריד אותי באיזור שאני לא יודע, איזור ריק מאדם**". המשיב טוען כי לא ידע מה לעשות וחיפש מונית כדי לחזור לגדה המערבית, ואז "[...] **פגשתי מישהו עם מכונית** [...] **חשבתי שהיא שלו** [...] **ביקשתי שיעזור לי** [...] **ביקש ממני כסף כדי לעזור לי**. אני הסכמתי כדי שיחזיר אותי לבית [...] **אחר כך שינה את דעתי וביקש ממני שאני אקח את המכונית הזאת למקום ליד אריאל בגלל שהיה לו עוד מכונית**". עוד ציין המשיב כי הוא סירב לקחת את המכונית מאחר שאינו אווז ברישיון נהיגה. הוא פחד משום שהמקום מסוכן, ואז "[...] **אני הסכמתי ואמרתי לו אני מוכן לקחת את המכונית בתנאי שהיא שלך אישית, הוא אמר לי אתה תסע בכביש 5 עוד 10 דקות ותגיע לשם, רק תעשה את זה ואני אעזור לך ותגיע לגדה** [,] **בגלל זה אני הסכמתי** [...] **חשבתי שהוא נוסע אחרי, אבל התבדלתי ושמתי לב שאחרי יש משטרה, התחלתי להיכנס לדרכים שאני לא מכיר** [...] **כשראיתי את המשטרה ידעתי שאני בסכנה בגלל שאין לי רישיון ואישור כניסה** [...] **עצרתי וכרזו לי השוטרים ואמרו לי תמסור את עצמך ומסרתי את עצמי**" (עמ' 4).

19. המשיב נשאל בחקירתו מדוע **ברח** מהשוטרים, והשיב: "**כי פחדתי שאין לי אישור**" (שם). לשאלה מדוע נסע כשידיו עטויות כפפות ענה: "**היה קר ולבשתי את הכפפות. זה טבעי אצלנו**" (עמ' 5). עוד ציין שכאשר פגש את אותו אדם אחר "**היה עומד ליד המכונית שלו. והמכונית מונעת**". הוצג לו כי הוא, עטוי כפפות ברכב שחלונו שבור, ברח מהשוטרים הואיל וידע כי הרכב גנוב. תשובתו: "**כשברחתי מהמשטרה חשבתי שאני בלי אישור ולא כי המכונית גנובה**" (עמ' 6).

20. בהודעת המשיב אלפראחנה מיום 2.11.22 הוא ציין בין השאר כי נכנס לישראל בסביבות השעה 22:30 כדי לחפש עבודה, הלך ברגל ועצר מונית. אחרי שירד ממנה חיפש עבודה ולא מצא: "אז באתי ללכת הביתה, פגש אותי אחד בישראל [...] ואמר לי מה דעתך שניתן לך רכב ואתה רק תעביר אותה במחסום ואנחנו ניתן לך כסף, ואני הייתי כבר בדרך הביתה אז הסכמתי. רציתי ללכת הביתה ורציתי כסף, הוא אמר לי שאחרי המחסום הוא יפגוש אותי [...]". הוא נשאל מה קרה לאחר מכן והשיב: "הוא אמר לי לחכות באותו מקום ואמר לי שמישהו יביא לי את הרכב ואני אחליף אותו ואסע בה, אחרי כמה דקות הגיע מישהו עם רכב מאזדה, הבחור שהגיע נוהג ברכב, זה בחור שני, לא אותו בחור שפגשתי בהתחלה. אני עליתי לרכב ונסעתי [...] למחסום רנתיס". לשאלה איך ידע את הדרך השיב: "דרך הווייז", וכי האחר התקין לו את היישומון. זה קרה אחרי השעה 02:00 (עמ' 4).

דין והכרעה

21. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים ובהינתן כל האמור בהחלטה זו, באתי לכלל מסקנה כי דין שני העררים להתקבל.

22. ב"כ המשיבים הסכימו כאמור לקיומן של ראיות לכאורה. על פני הדברים ניתן להבין מדוע. עיון בתיקי החקירה מלמד כי המשיבים נתפסו למעשה בתפיסה "על חם", בסמוך לאחר גניבת הרכבים ובתוך הרכבים, כך שלכאורה מצב דברים זה מקים "חזקה תכופה", שהיא חזקה עובדתית שהנטל לסתור אותה יהא על המשיבים. חזקה זו יכולה לשמש בסיס להרשעה, אלא אם יסתרו אותה המשיבים או יעוררו ספק בדבר ביסוסה (ר' בש"פ 2934/10 קורעאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.4.10) פסקה 7).

עילת המסוכנות בעבירות רכוש

23. אומנם עבירות רכוש אינן נמנות עם קבוצת העבירות המקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית כאמור בסעיף 21(א)(1)(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. עם זאת בית המשפט העליון כבר קבע כי:

ניתן לקבוע כי עבירות רכוש המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של עבריינים מספר, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את ביטחון האדם ואת ביטחון הציבור. לפיכך, אין לשלול קיומה של עילת מעצר בכל מקרה של עבירות המבוצעות נגד הרכוש, ויש לבחון את מכלול הנסיבות כדי לקבוע אם נתקיימה עילת מעצר, היינו - לבחון אם נשקף מן העברין אשר לו מיוחסת העבירה סיכון לביטחון במשמעותו האמורה (ר' בש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 268).

24. בבש"פ 9854/06 עאטיאס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.12.06) נפסק בין היתר כי:

...מכל מקום: תחכום איננו מילת קסם. העוררים נהגו במקצוענות, והמקצוענות במקרה הנוכחי שקולה כנגד תחכום. בפרשת רוסלן פרנקל (בש"פ 5571, 5431/98, פ"ד נב(4) 268, 271-272) שהתוותה את עקרונות היסוד לעניין מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות

רכוש, נמנו לצידו של התחכום גם מאפיינים נוספים: "עבירות רכוש המבוצעות באורח שיטתי או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של מספר עבריינים, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתחכמים, עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען, לסכן את ביטחון האדם ואת ביטחון הציבור. כל המאפיינים דלעיל הם חלופיים ולא מצטברים (שם פסקה 10 סיפה).

25. כן ראוי להפנות אף לדברים שנפסקו בבש"פ 3453/05 אברג'יל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.4.05) שם נקבע כי:

את העבירות נגד הרכוש אמנם לא מנה המחוקק בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (אכיפה - מעצרים) כעבירות היוצרות 'מסוכנות סטטוטורית', ולכן יש לבדוק כל מקרה לנסיבותיו ועל התביעה להוכיח את המסוכנות. ואולם, הפסיקה קבעה כי עבירות אלה אינן חסינות ממעצר עד תום ההליכים, ובדין כך. נקל לשוות בנפשנו את תחושתו הקשה, את אבדן הבטחון ואת הייאוש הקודר של קרבן עבירה, אם משגילה בשובו לביתו כי פרצו אליו ורכושו נגנב, ואם כשיוצא הוא את הבית כדי לגלות כי רכבו שהחנה אמש נעלם ואיננו...

26. בבש"פ 45/10 מסארוה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.1.10) - ובמענה לתמיהת ב"כ העורר מהי הסכנה הנשקפת לבטחון הציבור מעבירת רכוש של גניבת רכב - קבע בית המשפט בין היתר:

כשלעצמי, אני מתקשה לקבל את הטענה כי בכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתחכמת, לא קמה עילת מעצר. יש בגישה זו כדי לעודד בעקיפין ריבוי עבירות, שהרי כל שרשרת עבירות מתחילה בעבירה הראשונה, שמא יאמר העברין לעצמו כי אין סיכון שיעצר ב"מכה" הראשונה. "פתאום קם אדם בבוקר ומוצא.. שמכוניתו חלפה עם הרוח, או במקרה הטוב, נפרצה ותכולתה נשדדה. חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה (שם פסקה 6 באמצע).

ובהמשך נפסק כי:

ודוק: אין בכוונתי להכניס בדלת האחורית את העילה של הרתעה מפני עבירות שהן "מכת מדינה", עילה שהמחוקק השמיט מחוק המעצרים. אלא שהעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אינן 'מתחכמות', הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הבטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה, בהאידנא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך (שם פסקה 6 סיפה).

27. בבש"פ 5051/22 פסקר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.7.22) נפסק בין היתר כי:

למעלה מן הצורך אוסיף כי עצם העובדה שמדובר בעבירת רכוש אחת שנעשתה על ידי נאשם נעדר עבר פלילי אין פירושה שלא קמה עילת מעצר. "בעבירות רכוש יתכן ככלל סיכונן של בטחון הפרט והציבור, והשאלה היא בחינת כל מקרה לנסיבותיו, לעניין קיום הסיכון ועוצמתו" (בש"פ 1221/11 עימאד נ' מדינת ישראל, פסקה ט' (27.2.2011); ראו גם: בש"פ 45/10 מסארוה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (8.1.2010)) (שם פסקה 5 סיפה)

עילת ההימלטות מאימת הדין - שוהים בלתי חוקיים (תושבי 'האזור')

28. בפסיקה נקבע כי, ככלל, כאשר נאשם מתגורר בתחומי האזור **קם חשש ממשי להימלטות**, ואולם, אין בית המשפט פטור מבחינת המקרה. כך למשל נקבע בבש"פ 11109/03 **שקארנה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(2) 350 בין היתר כי:

אכן, בבחינת הצורך במעצר לצורכי חקירה, כמו במעצר עד תום ההליכים, ניתן להביא בחשבון את קשיי האיתור של מי שגרים באזורים שאינם נתונים לשליטה ולפיקוח מלאים של משטרת ישראל. שיקול זה אינו מהווה עילת מעצר עצמאית, אך התחשבות בו בשל חשש מהימלטות הינו שיקול לגיטימי

(ר' גם: בש"פ 6538/14 מוחמד אל מהר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.10.14).

29. בבש"פ 2070/11 **גזאוי עבדאללה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.3.11) נפסק בין היתר כי:

התופעה של גניבת רכבים מישראל והעברתם לשטחים היא "מכת מדינה" הפוגעת בביטחון הציבור ובאיכות חיון [...] וגם אם אין לשלול לחלוטין אפשרות של חלופת מעצר בשל כך, הרי שיש ליתן משקל של ממש לחשש הטבוע להימלטות מאימת הדין בעניינם של נאשמים תושבי הרשות (עניין קורעאן בפסקה 9; בש"פ 7055/09 אבו עיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 21.9.2009)).

30. בבש"פ 6781/13 **קונדוס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.11.13), נקבעו השיקולים העיקריים שראוי שינחו את בית המשפט, שעה שנדרש להכריע בשאלת שחרורו בתנאים מגבילים של נאשם תושב האזור:

נקודת המוצא לדין הינה חוק המעצרים, המורה בסעיף 21(ב)(1) כי גם לאחר שנמצא כי קיימות תשתית ראייתית לכאורית ועילת מעצר, לא יעצר הנאשם אם ניתן להשיג את מטרת המעצר על דרך שחרור בתנאים מגבילים, שפגיעתם בחירות פחותה יותר. בחינה זו נעשית בכל מקרה על פי נסיבותיו. לאמור, גם בדין בעניינם של נאשמים תושבי האזור מונחים על כפות המאזניים אותם ערכים וזכויות [...]

כאשר מדובר במי שאין לחובתו עבר פלילי מכביד - ובכלל זה כאשר אין מדובר במי שלחובתו הרשעות רבות קודמות בעבירות של שהיה בישראל שלא כדין, וכאשר העבירה היחידה המיוחסת לו היא של שהיה בלתי-חוקית בישראל, אני סבורה כי ניתן להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור, ולהבטיח את ההתייצבות לדין בהפקדה כספית ובערובות כספיות משמעותיות (ראו למשל: בש"פ 9193/99 הנ"ל; בש"פ 1023/97 אלאטרש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.2.97)). ככל שמדובר במי שביצע עבירות חמורות יותר לצד הכניסה

שלא כדין לישראל; ככל שמדובר במי שלחובתו עבר פלילי מכביד; וככל שמדובר במי ששחרר בעבר בערובה, לא התייצב למשפטו ובהמשך נעצר שוב בגין שהיה בלתי חוקית בישראל, בין אם לצד עבירות נוספות, בין אם כעבירה עצמאית - יקשה להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור...

(ר' גם: בש"פ 3952/14 נעאלואה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.6.14 פסקה ח).

31. בבש"פ 4831/20 אבו עאבד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.7.20) נפסק בין היתר כי:

בכל הנוגע לכך שהעורר הוא תושב השטחים, יש להוסיף ולהידרש לחשש הטבוע להימלטות מן הדין, שזכה להתייחסות בפסיקתו של בית משפט זה. באשר לכך כבר נקבע כי השאלה האם קיימת אפשרות שחרור לחלופת מעצר תלויה בנסיבות המקרה (ראו: בש"פ 10418/08 טאלאקה נ' מדינת ישראל, פסקה י' (15.12.2008); בש"פ 6781 קונדוס נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (4.11.2013); בש"פ 3952/14 נעאלואה נ' מדינת ישראל, פסקה ט' (16.6.2014)) (שם פסקה 16).

(ר' גם בש"פ 7159/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.10.12) פסקה 5 רישה); בש"פ 6151/15 שמאסנה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.9.15) פסקה 7 רישה)).

32. עוד נפסק באופן ההולם את ענייננו אנו כי "...קיימת אפשרות כי ככל שהמשיב לא יתייצב למשפטו, לא ניתן יהא לחלט את הערבויות. במה דברים אמורים - אם רשויות הביטחון הפלשתינאיות או הישראליות יחליטו למנוע כניסת המשיב לתחום מדינת ישראל מטעמים כאלה ואחרים, לא ניתן יהא לחלט את הערבויות שהרי לא בטובתו נמנעה התייצבותו למשפט" (ר' עמ"ת (ת"א) 51037-12-20 מדינת ישראל נ' אכרם חטיב (23.12.20) שאושר בבית המשפט העליון במסגרת בש"פ 71/21 חטיב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.11.21)).

33. כן יודגש, כי עולה לכאורה מדוחות הפעולה ואף מהודעת המשיב **צאלאחת** עצמו, כי הוא ניסה להימלט מהשוטרים שסימנו לו לעצור ולאחר מכן נסעו אחריו, ובכך יש כדי להעיד לגביו כי אינו חושש ממורא הדין ומאנשי החוק (ר' סעיפים 17 ו-19 לעיל).

אישום בעבירות נוספות

34. בבש"פ 1308/05 עביד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 3.3.05) נפסק:

בנוסף לעבירת הכניסה והשהיה הבלתי חוקית בישראל מואשם העורר גם בזיוף מסמך ובשימוש בו ובכך יש כדי להצביע על חומרה יתרה העולה ממעשיו הנטענים של העורר. כן יש במעשים אלו כדי להגביר את החשש להימלטותו של העורר מן הדין (שם, עמוד 3 באמצע).

(ר' גם: בש"פ 7055/09 אבו עיד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.9.09) פסקה 9 סיפה; בש"פ קורעאן לעיל, פסקה 10).

35. **כאשר לעבירת השהייה מתווספת עבירת רכוש משמעותית - עוצמת ההימלטות מוגברת, שכן צפויה לנאשם תקופת מאסר ממושכת אם יורשע בדין, המגבירה את החשש שימלט מאימת הדין (ר' גם: עמ"ת (מרכז) 2854-07-19 זאמרי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.8.19); עמ"ת (מרכז) 26178-09-17 מדינת ישראל נ' עמיד רגב (פורסם בנבו, 24.9.19)).**

36. כך גם נפסק בעמ"ת (ת"א) בעניין **אכרם חטיב** לעיל, בין היתר כי:

...כאשר מדובר בעבירה יחידה של שהייה בלתי חוקית, ניתן לקחת את הסיכון שיימנע מאותו נאשם להתייצב למשפטו. הדברים אינם דומים כאשר מדובר בעבירה נוספת ומשמעותית המתווספת לעבירת השהייה הבלתי חוקית...

(ההחלטה אושרה כאמור במסגרת בש"פ 71/21 **חטיב** לעיל).

על סף סיום

37. עיינתי בבש"פ 6766/22 **סעאפין נ' מדינת ישראל** (13.11.22) (כב' השופט י' כשר), אליו הפנו ב"כ המשיבים. לא מצאתי כי הוא משנה את ההלכה הנוהגת שנקבעה בבש"פ **קונדוס** ובהחלטות אחרות אשר חלקן אף הובא בגדרי החלטתי זו (ר' פסקה 14 להחלטה). בסופו של יום מצא בית המשפט העליון להחזיר את הדיון לבית משפט השלום כדי "...שעניין מעצרו של העורר ידון, לגופו מחדש...בדין כאמור ישקול בית המשפט את כלל נסיבות העניין בבחינת קיומה של עילת מעצר ולאחר מכן ישקול 'האם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה'" (שם, פסקה 15).

38. טרם חתימת החלטה זו עיינתי גם בהחלטת בית המשפט העליון (כב' השופט ד' ברק ארז) בבש"פ 7251/22 **פרעון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.11.22). בהחלטה זו נדחה ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב (כב' השופט ש' מלמד מיום 18.10.22; עמ"ת 13636-10-22). בדחותו את הערר, קבע בית המשפט בין היתר כי:

... ובניגוד לעניין סעאפין, במקרה דנן החלטתו של בית המשפט המחוזי אך נתנה תוקף להחלטה על מעצר עד תום ההליכים שהתקבלה בבית משפט השלום. כעולה מהחלטתו, בית משפט השלום בחן היטב את נסיבות המקרה לגופן, ובהתאמה קבע כי הן מלמדות על קיומה של מסוכנות מצד המבקש, וכן על קיומו של חשש להימלטות מן הדין. בנסיבות אלה, ולנוכח השוני בהנמקות, ההחלטה בעניין סעאפין אינה משליכה על עניינו של המבקש דנן...

39. ונביא - מפאת חשיבות הדברים ולהשלמת התמונה - את פסיקת בית משפט השלום בעניין **פרעון** (תיק מ"ת 32127-09-2, החלטה מיום 11.10.22; כב' השופט ר' פרי) ככתבה וכלשונו:

אמנם המשיב צעיר ללא עבר פלילי, יחד עם זאת, נסיבות ביצוע העבירות, לכאורה, מלמדות

על מסוכנות רבה, ובתוך כך כניסה לישראל על מנת לפגוע ברכושם של אזרחי המדינה ובתוך כך גניבת רכבו של המתלונן, גרימת נזק לרכב, תוך נהיגה ברכב ללא רשיון, תוך סיכון עצמי ומשתמשי הדרך האחרים, באחד הכבישים המרכזיים של ארצנו - כביש מספר 1, כאשר המשיב התכוון להעביר את הרכב לאזור היבט חומרתי נוסף נלמד מהתשתית הראייתית והעובדה כי המשיב נשא עמו אגרופן שלא כדין. בהתאם לבש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל (4/11/13), עילת המעצר אשר לשהייה בלתי חוקית בישראל נעוצה בחשש להימלטות מאימת הדין, כאשר חשש זה ניתן להפיג בערבויות הולמות לצד ערבות צד ג' של אזרחי ישראלי אשר כתובתו תשמש ככתובת למסירת כתבי בי דין למשיב וידאג להתייצבותו לדיוני בית המשפט. בענייננו, אין המדובר בעבירת שב"ח נטו אלא בעבירות עצמאיות ונלוות שמהן נשקפת מסוכנות לרכושו של הציבור ולציבור עצמו עת המשיב בחר לנהוג ברכב גנוב בכביש מספר 1 ללא רשיון. מכאן עולה עילת מעצר של מסוכנות, בנוסף לעילת המעצר של חשש להימלטות מאימת הדין.

אפנה בענין זה גם לבש"פ 42537/17 דבש נ' מדינת ישראל (18/6/17).

בית המשפט העליון שב ועמד על הקלות הבלתי נסבלת של ביצוע עבירות הרכוש, ובעניין זה אפנה להחלטתו של כבוד השופט עמית במסגרת בש"פ 45/10 פאדי מסארווה נ' מדינת ישראל. "פתאום קם אדם ומוצא כי מכוניתו חלפה עם הרוח...". בנסיבות אלה, לא מצאתי כי נסיבות תיק זה, לאור המסוכנות הנובעת מנסיבות ביצוע העבירות, יכולות לדור עם ערבויות בלבד ומשכך, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים (שם, עמודים 6-7 לפרטוקול).

40. החלטת בית המשפט העליון - בבש"פ פרעון לעיל - אשר אישרה את החלטות בית משפט השלום והמחוזי כוחה ותוקפה יפה גם בענייננו אנו, היא מקרינה עליו במלוא עוצה ותומכת במסקנה כי גם כאן דין המשיבים נוכח כל המובא בהחלטה זו, להיות נתונים במאסר עד תום ההליכים.

(ר' גם: עמ"ת (ת"א) 22936-09-21 מדינת ישראל נ' עליו (14.9.21); עמ"ת (ת"א) 16922-09-22 מדינת ישראל נ' מגד מחמד (8.9.22); עמ"ת (ב"ש) 59948-03-17 מדינת ישראל נ' דיריה (29.3.17); עמ"ת (מרכז) 21984-04-14 מדינת ישראל נ' נאטור (22.4.14)).

סוף דבר

41. בבש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.8.11) צוין כלל 'מקבילית הכוחות' החל אף בדיני מעצרים הקובע כי:

ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר, ולהפך ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד - משמעויות יותר, ובהתקיים שאר התנאים להורות על מעצר, כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר...

42. כפי שפורט לעיל, בעניינו נראה כי המדובר במשיבים שנתפסו - באישון לילה - בכף, לכאורה הודו בביצוע העבירות, רף הראיות העומדות כנגדם הינו רף גבוה, וקיימת על פני הדברים סבירות גבוהה כי יורשעו בדין בעבירות המיוחסות להם, ויגזר עליהם עונש מאסר. הדבר מעצים משמעותית את החשש מהימלטות מאימת הדין, באופן שהערבויות הכספיות והפקדה - הערב ישראלי משמש אף כתובת - יקצרו מלהושיע, הן אינן אפקטיביות ואף אין בהן כדי לאיין באופן ממשי ואמיתי את מסוכנותם של המשיבים.

43. כך גם נפסק בבש"פ 2735/18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 12.4.18) בין היתר כי:

ואולם, אין להתעלם מכך ששחרור נאשם לתחומי הרש"פ מעלה חשש הימלטות מהדין, משום שרשויות אכיפת החוק הישראליות אינן פועלות באזור (בש"פ 4253/17 דבש נ' מדינת ישראל (18.6.2017)). על כן, במכלול הנתונים והשיקולים, על בית מהשפט לקחת בחשבון גם נתון זה (בש"פ 743/15 פלוני נ' מדינת ישראל (22.2.2015)). אכן, כאשר מדובר במי שאין לחובתו עבר פלילי מכביד וכאשר העבירה היחידה המיוחסת לו היא של שהייה בלתי חוקית בישראל, ניתן להורות על שחרור לחלופת מעצר לעתים אף בתחומי הרש"פ. ברם, לא כך הם פני הדברים כאשר מיוחסת לנאשם עבירה חמורה כבמקרה זה (וראו: בש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל (4.11.2013)) שם פסקה 7).

44. בכל הנוגע לעילת המסוכנות, הואיל והמשיבים ביצעו מספר עבירות נוספות, מלבד עבירת כניסה לישראל שלא כדין, לא עומד החשש בדבר הימלטותם מן הדין לבדו, אלא נוספת לו עילת המסוכנות. רף המסוכנות במקרה דנן הינו משמעותי בהינתן כי המדובר אף במי שנכנסו לישראל - בשעת לילה מאוחרת (שלא למטרת עבודה) - במטרה ברורה ובכוונת מכוון לבצע עבירות רכוש ולכאורה עשו כן - כך **לדבריהם** - ביחד עם אחרים, בסיועם ובהנחייתם - "בצוותא" (ר' הודאות המשיבים כמובא בסעיפים 18 ו-20 לעיל).

45. **בהינתן כל המובא לעיל, איני רואה חלופת מעצר של ממש אשר יכולה להקהות את מסוכנותם של המשיבים או את החשש המוחשי להימלטותם מאימת הדין.**

46. **אשר על כן מצאתי לקבל את העררים.**

47. **המשיבים ישהו במעצר עד תום ההליכים.**

תיקי החקירה הוחזרו לב"כ המבקשת.

החלטה זו תשמש כצו מעצר.

ניתנה היום, כ"ז
חשוון תשפ"ג (21
נובמבר 2022),
במעמד המשיבים
ב'היוועדות חזותית'
ובנוכחות ב"כ
הצדדים.
דורון חסדאי, שופט